



Sy-li spēwať,
Pilnje džélať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrný
Čerstwosć da.



Njeh ty spēwaš,
Swérnje džétaš
Wšedne dny;
Džéń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.



Čserbiske njedželske łopjeno

W Budyščinje

23. junija 1935

Bauzen

1. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. Jana 4, 16—21.

Bóh je lubosć. Tuto słowo dyrbi naš dale pschewodžecź nětko, hdyž šmy sažo hromadže wulke šwjedjenje kšesczjan-
skeje zyrkwje šwjeczili. Wozada, kotraž je hodny, jutry a
šwjatki šwjeczila a na šwjedženju šwjateje Trojizy troje-
nicžkeho Boha pónała, dyrbi nětko wróćo hladajo na wschit-
ko, šhtož je sažo na Bosy šhonila, wušnacź: Bóh je lubosć.

Wola kóždeho je drje praschenje ja Bohom ras žiwe byće,
a wěmy, so někotři hodžiny snaja, hdžež Boha w bliskosći
wědzachu a s nim towarstwo mějachu. Ale to je potajna šhto-
da pola najwjazny ludži, so šu tajke hodžiny šapomnili. A
hdžež tajke hodžiny njewořtanu, tam tež wěra njewořtanje,
tam šwjatanosć s Bohom wjazny njepytņem, tam nješmy
w Bosy wořtali. Šorka je hodžina, hdyž něchtó, kiž je Boha
šapomnił, jeho sažo trjeba a potom pytnje, so nima s nim
žaneho šnutšowneho towarstwa, so se wschěm šwojim modle-
njom jenož do prošneho wola. To je šud, hdyž čłowjek šho-
ni, so we wutrobje Boha wjazny nima. Šchtóž šo s Bohom
šwjatany wě, njeha jeho wolu wušamkņycź, a šchtóž jeho snaje
a ma dowěrjenje k njemu, budže šo pschezo modlicź, so by
jeho wola šo štała, dokelž je dobra, hnadna wola.

W roškadnym čažu šo połaže, šhto čłowjek samóže.
Šdžež šo jedna wo praschenje towarstwa s Bohom, njetrje-
bamy wulkeho pónacza, ale, kaž Jan praji, so bychmy do-
wěrjenje měli na šudnym dnju, so njeby roškadny čaž naš
pschewinył. Kať mało ludži ma dowěrjenje, so dyrbi nam
wschitko k lěpschemu škuzicź. Šmy my tajny, kiž wořtanu
wjekeli a kruczi we wschitkich wobštejnoscach žiwjenja? Py-
tacź móžeš tajkich jenož tam, hdžež w lubosći šteja. A na
tym šo połaže, so je lubosć dokonjana, so w Bosy wořtanje.
Tohodla ma Křystuž dowěrjenje na dnju najwjetšeho a

najhórskeho šuda, na čichim pjatku. Tež na njeho je nóz
pschichła; šlychimy pak s jeho šlowow: „Wodaj jim“,
„dženša budžeš so mnu w paradisu“, „dokonjane je“, so
wón šud pschětraje, a wó to samóže, dokelž je s Wótzom
pscheshene w lubosći. Dokonjana je lubosć, kotraž njewoř-
wižuje wot toho, hacž sažo lubosć namaka abo niz. To je
sa našču lubosć huřto mjesa: hdyž šrosumjenje njenamaka-
my, hdyž njedžak namakamy; potom je s naškej lubosću
kónz. Našch Kņjes w lubosći wořtanje, hacž runje njedžak
namaka a njewušpěch šejnaje: „Kať huřto šym ja chzynł twoje
džeczi šhromadžicź, jako pata šhromadžuje šwoje kurjotka pod
šchidła, a wy šče njehali.“ Šesus w lubosći wořtanje, tež
tehdny, hdyž ničšo druge wjazny njeshnaje hacž čžerpjenje.
W tym šo bóřka, dokonjana lubosć połaže, kiž je tež docžak-
liwa, ščerpliwa. To je tež našche powořtanje, dowěrjenje
měcz, dowěrjenje tež na šudnym dnju! To wschak jenož mó-
žemy, hdyž njecžinimy po šwojej wutrobje, ale hdyž chžemy
kaž Křystuž lubowacž hacž do šmjercze a w ščerpliwosći
jemu wobšwěczicź: Šdnyž w lubosći wořtanjem.

Kať je to móžno? Jenož šchtóž w Bosy wořtanje, móže
tež w lubosći wořtacź. Přenje kšesczjanstwo je na šwjatkach
šwiřowanje wschitkich Božich štkow šhonilo, kotřez móžemy
do šlowa wobšamkņycź: „Kať je Bóh šwět lubowak, so je
wón šwojeho jenicžkeho narodženeho šyna dak“. Na čžim
móžemy špónacź, so šu nětk tež w Bosy wořtali? Tamna
šhromadžina wěřjaznych běšhe jena wutroba a duřha; a
žadny njepřaješche wo šwojich žiwnosćach, so šu jeho, ale
wschitko mějachu psches jene. Wschitko dawachu ja to, so
bychu šhudzi našpčeni a šrudni trořchtowani byli. Kšes-
czanska bratrowska lubosć je ščěhwł našcheho pónacza Boha
a nimo teho pschitašnja našcheho Kņjesa. Tehodla w šwojej
ruřny mašch, šhtož budže s twojim žiwjenjom: šchtóž w lubosći
wořtanje, tón wořtanje w Bosy a Bóh w nim. Chžemy jeho

pytać a i nim swjasani wořtać, potom njebudže naše kwe-
domje naš budzić a budžemy i dowěrjenjom a wjekełoscju
wusnacj móz: Je Bóh sa naš, što móže pschecziwo nam
bncj. Samjeń.

Na Jana kschćenika.

Hłóž: Njebudž spařna moja duřha.

Eswjedžen Jana wječor džeja
Na křchowy kschćenjo,
Sabncj lohko njemóžeja
Człowjeka tak lubeho. —
Křchow kwjata semja je.
Tu řo ř rowam lubny dže,
Kiž kwój czař tu žiwi běchu,
Prjedy naš se kwěta džěchu.

Křchow naš wřchěch dopomina,
So řmy wřhitzy jachodni.
Tu na křhižach steja mjena
Tych, kiž tu řmy řhubili.
Semrjeczi tu w rowach spja,
Na kwět řo wjaz njewrócza;
Hiřcže my jich lubujemy,
Hnuczi, czishe ř rowam džemy —

Šhto dženz Bóh tu nam wřchěm praji,
Kiž tu hiřcže žiwi řmy?
Křćenik Jan nam njepotaji,
So řmy wřhitzy hrěřhnizy. —
Bohu dajmy wutrobu!
Cziřmy wěřnu pokutu!
Bóh wřcho derje czini ř nami,
So wjaz njeřřmy w hrěřhnej řhlami.

Knježe Božo budž nam hnadny
W Eswojim Esnyu Jesuřu.
Esny na Ducha nam płodž radny
Sa žně wěczne we njeřju.
Přched Tobu, hlaj, nimamy
Řhawlbu, kiž mēcz dyrbinny.
Stwoř Ty we wutrobi nam nowu
Lubořcž ř Eswoj'mu kwjat'mu řłowu.

Zuřbnizy řmy tu na řemi,
Pytajmy, řhtož horřach je.
Esmjercž nam czělnu hětku řlemi,
Czař nam rucže wotběhnje.
Spěwajmy a džěłajmy,
Eswěru řwoje žiwe dny!
Božo, daj, řo mudri byli.
Žnjejemy to, řhtož řmy řyli.

Tu řo wřhelko dyrbi bēdžicž
Człowjek řwoje žiwe dny.
Sa Jesuřom trořhtnje řlědžicž,
Křschćenjo, rycžěřizy
Postupujemy we wěřje!
Pucž naš dže do wěcznořcže!
Eřlowo Bože je nam kwěza
E zuřbnj dom do rjeřřchóř kwěta!

Dokelž řu Eserbja pilni řemřchi- řhodžerjo!

Njedžela Łátare: Eserbřka Boža řkuzba w Drježdžanřkej
Řichiznej zyrkwi. Wopyt Božeje řkuzby bē bohaty, a řjana
bē licžba řpowědnnyh hořczi. To bē řwjekełaze řa řnjeřa řararja
Mjeřwu-Butecžanřkeho, kiž bē do Drježdžan pschihwatał pře-
dowacž. Njedžela Łátare: wjekełcže řo! řkřšachmy i kłětki
řararjowy hłóž. Wjekełcže řo! je wjaz řařow w Bibliji na-
piřane. To řu Jesuřowe řłowa. Wjekełicž řo řměmy hacž
runjež je řutny czař, niz i řuřtom a ř řchikom abo druhim
hořkom, ale ře řnutřkownym, czichim a měřnym wjekełom.

Řa bēch řobu mjes řpěwarjemi a řpěwarřkami horřekach
na řhorje. Žyle bliřko wřřche mje wjeřch i wulkim řchizom
debjeny! Tu řdach řo Bohu bliže. A nětko řkřšach tute
řłowa: Wjekełcže řo! Sacžuch řo něřak lohka, řbēhnjena a
wjekeło. Řo řemřchach řo psched zyrkwinym durjemi nětko
řemřchěřki rořmořkwjachu, řnate a tež zuře. Řa witach jich
„ř Božeho řłowa“ a řo ř nim pschisamřnyh. Tu žonřka ře mni
pschisřupi a řo mje němizy woprašča: „Sind Sie immer řo
řröhlich?“

Eserbřizy jej wotmořkwich: Řnjeř řarar je tole předował,
řo řměmy řo wjekełicž. Njeběřcže Wř řemřchi?“

Wona pař mje njeřřumi, dokelž bē němřka. Potom pař
mi powědařche: „Řa pobuch řobu řemřchi, dokelž řym radny w
Božim domje a dokelž řu Eserbjo pilni řemřchi-
řhodžerjo a hiřcže nutřniřchi pořkřcharjo“.

Wotmořkwu jej winojta wořtach. Tu mējach řamřnu
řwoju myřlicžku. Řhodž a Eserbjo pilnje ře-
mřchi? Njemóžach jej „haj“ prajicž. „Řě“, jej wotmořkwicž,
teho řo řařbowach. Tuž mjelczach, a: to bē derje.

Bóřny po tym pschirđžěch do Łužizy a přěni řrocž do
lubeje ponowjeneje domjazeje zyrkwicžki. „Řak řny řo Ty hižo
řwontka pscheměniřka“, řebi prajach, „řo pscheměniřka Czi
ř řěpřchemu!“ Šastupich do njeje. Špodžiwnje hladach. Je
to našča zyrkwicžka? Wořtar drje bē řon řamřny, hewał pař
bē řo wjele pscheměniřo. Řako přěnje mje pschekřwapi wot-
křny wjelbowany wjeřch řřchi wořtarju. Řa křařne řtare
molowanje njemóžach řo dohladacž. Telko ludži we wořadže,
a niřto njewědžěřche, řo mējachmy tajke pschikřnte bohactwo
w zyrkwi.

Do řarřchisřkeho doma řo wřóczo, wopytach řtaru řuřo-
džinku. Jej wupowědach, řo přěni řrocž we ponowjenym Bo-
žim domje pobnyh, řo řo nad nim tak řara řwjekełich, wořebje,
řo řo mi lubi řtare molowanje na wjeřřche. „Řam řo našča
zyřkej wjazny njelubi! Myřliřch řebi, řo do pinizy pschirđžěřch!
Řajke pincžne wjelby!“ mi wona wotmořkwi.

Tutu wotmořkwu njebēch wotczakala a řo i njeř tež nje-
řpokojich, ale jej řhutnje napschecžiwu řtupich. Jej rořjařniřch,
řo je to po mořim mēnjenju wulke bohactwo, kiž řadnje
wjeřna zyrkwicžka wobředzi. Řa powědach jej, řhto wobrašny
wofnamjenjeja, tak derje řaž to řama řřřumich, a řřoncžnje
tež wona mēnjeřche, řo je řjana. „Je jenož tež tak mało řaw-
řow!“, wona dale řřoržeřche. „Prjedy bē jich tola telko
řawřow!“

Mało řawřow? Tu řo pořřožich. Řawřow bē wjele
mjenje! „Řaj, to je wulka řřřkoda!“ jej wotmořkwich, a řo
woprašchach: „Řak maja drje řemřchěřjo řřchi Božeř řkuzbje
řřacž?“

Řch ně wřřak, moja luba! Łudžo wřřak wjaz
řemřchi njeřřhodža! Řawřow je wjele přo-
řdnnyh!“ mi wona wotmořkwi.

S tym pač so ja njespokojich a jažo kej swěrich, jej napschecziwo stupicz: „Ale, luba czeta, tak tola njemóžecze prajic, so je kawlow psche mało, ale so je kawlow hišcze pschewjele! Njespodobali so Wam Wasch Boži dom mało kawlow dla, móžecze tomu wotpomhacž i tym, so wožadni pilnje ke mschi khodža, wšhitke kawki wobžadža a někotši steja. Potom khutnje žadajcze: „Wjazn kawlow do našeho Božeho doma!“ My nochzem pschi Božej službje stacz! S tym Wn zyle wěcze dobudžecze a doistanjecze kawki, kiž Wam pobračuja!“

Hdyž běch jažo žama, dopomnich so na tu žóniku, tam psched Ršchiznej zyrkwju: „Dotelž Sserbja tak pilnje ke mschi khodža!“ Kač derje bě, so tehdy mjelcžach. Sso se njeslužbenej khwalbu pschicž, to nikomu njetyje! Jenož shtož je naša služba a shtož i našeho snutskowneho pschińdže, to debi a to je tež trajaze! A jažo je herbska Boža služba w Drježdžanach! 30. junija w Ršchiznej zyrkwi, kaž pschezo! Kemsch ja wschěch Sserbow, tež ja tnyh, kiž hewak njespschińdu! Njany budže to ke mšichód w rjanym žwětkym lětnim cžažu! Njech je tež licžba kemšerjow rjana! Wn lubi Sserbja we Łužizn, dopomńcze žwojich lubnyh pschuwusnyh w Drježdžanach na herbsku kemsch! Staršchi, dopomńcze žwoje, Wam lube džeczi, dopomńcze je khutnje!“ „Žunu budže duscha Twojeho džescža wot Tebie žadana!“ Někhdže cžitach, njedopomnju so jenož hdže: „Tu žu Wasche džeczi jako doma, móža tu žobu do herbskeho towarštwu pschińcž a so tu w žusbje mjes žobu sejnacž!“ To dai Bóh! L.

Gustav-Adolfski žwjedžen w Huszy.

So njewjedrojtej a wchorojtej žoboczje běšche 16. junija kražna klóncžna njedžela nad Łužizu sešhadžata. Budyške poboczne Gustav-Adolfske towarštwu žwjeczesche na tutej njedželi žwoj lětuschi lětny žwjedžen w Huszy. Widžachmy hižo dužny po pucžu je Žicžencžanskeho dwórnišcža, so tež našchi Sserbja tutón žwjedžen njewobhladowachu jako naležnosčž Husčanskeje wožadny, ale so tež w nahladnej licžbje i dalschich wožadow do Huski khwatachu. Tak běšche tež herbska Boža služba, kiž so 1/2 hodžin sapocža, derje wopytana. Njies farar Ršchizan i Kluskha měješche žwjedženiske předowanje wo žlowje profety Amosa 8, 11. „Slej, cžaž pschińdže, praji tón Njies, so budu hłód do kraja póžlacž; niz hłód po khlebje ani lacžnosčž po wodže, ale hłód a žadanje po žlowje toho Njiesa, jo žlyšhecž.“ „Husčanska wožada“, takle prajesche, „žmil so nad ewangelskimi wěnybratrami w rospróschenu.“ W předowanju pokasowasche wón wožadnu na tši wěžny, ja kotrej mamy so Bohu džakowacž, a to žu: cžiste žórto Božeho žlowa, žwjatej sakramentaj a žbóžna nadžija. Tež w rospróschenu žadanje ja ewangelskej wučžbu pschezo bóle pschiběra, w nětčžišchim cžažu wožebje w Awštriskej a pola Mažorufow (Ruthenow) w Galiziskej. Ssu to husto doščž zyle khudži ludžo, kiž maja tež pschi najpilnišchim džele tak žnadnu mšdu, so dyrbišch so džiwacž, kač móžaja so sežiwicž. A tola wopruga tež woni ja žwoju ewangelsku žyrkej, shtož w jich žlabnyh mozach steji. A tola tute na licžbje žlabe wožadki so husto doščž njebnychu žame šđeržecž mohke. Předar prošesche, so bychmy na nich w našich modlitwach spominali a jim psches Gustav-Adolfske towarštwu pomhali jich žwonkowne czeže polóžecž. Wone saitaraja wožadki w dalokej žusbje i biblijami. Gotowe pienjesy so někto do wukraja njesčželu, ale shtož našchi wěnybratšija ja wuhotowanje žwojich farow a Božich domow trjebaja, móžemy w našich kraju šhotowicž dacž a jim póžlacž. Tuž mějmy so po japoštokskich

žlowach: „Cžimny dobrotu wšhitkim ludžom, najbóle pač tym, kiž našcheje wěny žu.“

So předowanju so knjes wšchšchi farar Sarjent žlowa žimase a w dlěšchej rěcži na žohnowane skutkowanje Gustav-Adolfskeho towarštwu pokasowasche, wožebje na to, kač wone matnym wožadam w rospróschenu fararjow a tež žmilne kotry sczele a kač žebi i tutym tež našchu lubosčž a džakowanosčž sažluži.

Woktarnu službu měješche k. farar Kapler i Budyščina. Žyrkwinske požohnowanje wudželi nam k. farar na wotp. Handrik. Cžitachmy i jeho woczow hnutosčž, so běšche jemu hišcze ras žpožcžene, i městna, na kotrymž je tak dołhe lěta skutkował, žwoju wožadnu požohnowacž. Warnocžičžanski posawniški khór porjenšchi tež herbsku Božu službu, ja cžož so jemu tež tudny wutrobnje džakujemny. Šberka po herbskim kemščenju pschinježe 44,30 hriwnow.

So herbskej Božej službje scžehowasche žwjedženiske cžah, na kotrymž so džeczi a Husčanske towarštwu bohacze wobdželiču a kiž i hudžbu psches wjež cžehnjeshche. Widžachmy na 15 duchownnyh.

So němškej Božej službje, w kotrejž k. farar Deppa i Podmoklow wo žlowje psalma 118, 17 předowasche a k. wšchšchi farar Sarjent w mjenje superintendenturny porěcža, měješche Budyške poboczne Gustav-Adolfske towarštwu žwoju lětusku lětnu šhromadžinu w sali hoščzenja. Tu najpriedy jeho pschedžnda, knjes farar Kapler, wo skutkowanju towarštwu w sańdženym lěcže rosprawu poda. Jako pschedžnda poboczneho towarštwu so tež ja wšhitko pschihotowanje tohole žwjedženja w Huszy knjesej fararjej Njednerej a wšhitkim druhim požakowa, tež ja rjane wobdželenje psches hoščzi i bliska a i daloka. Wón tež na to spomni, so je nam lětkja jažo dowolene, ja Gustav-Adolfske towarštwu dom wot domu šberacž, shtož so w bližichim cžažu stanje. Potom pschicžesche nam knjes farar Siegmund i Drježdžan w dlěšchim pschednosčku wulkotny wobras wo stawišnach ewangelskeho hibanja w starej Awštriskej. Kač cžežto žu so tola ewangelsny we cžažach napschecziwneje reformazije bėdžicž měli! Šakle nowy a najnowšchi cžaž pschinježe jim polóženje a napožledž runoprawoicž.

Husčanski žwjedžen budže wšhitkim w rjanym dopomńcžu wořtacž.

Žyrkej a stat.

W Cžestoktowaskej je jich w lěcže 1934 shtwórty džel wjazny hacž w lěcže 1933 k ewangelskej žyrkwi pschestupik. S wjetšcha pschińdžechu woni i katoliskej žyrkwe, tak we wječornocžěškim žyrkwinskim wokriježu 739, w žrjedžnym 924 — to je jich 320 wjazny hacž 1933! — a w rańšhocžěškim wokriježu 743.

Se Sserbow a i daloka.

So Budyščina. Tychorške pohrjebnišcžo bė žebi ja pola žwojeho džela wuswolika padušchniza. W pošlednim cžažu kradny wona žónškim, kotrejž pschithadžachu, rowny plěcž a krepicž móšchnicžki je kacžkow a toščkow, kotrejž žónške wotpoložiču, so bnychu po wodu šakle. Pjatk tydženja so někto poradži, njedušchnizu lepicž. Nadžijomnje ju někť tež hódnje pokhlostaju. Pschetož na pohrjebnišcžu kradnyčž je hórje hacž lě.

So wožadow. Padušchi a nutskamarjo žu so na kužiske žary saměřili. Sapocžachu w němškich wožadach, někto chžnychu pokracžowacž w herbskich. Tola hnydom w Ketlicach wopač

trjehichu. Na femichach doby so jedyn i nich do fary, mjenje, so nychto domach njeje a so tež nychto njepshindze, dolhož Boža služba traje. S bróžnje, w kotrejž pschenozowasche, bė dom wobfedzbowak, tola niz dospońne. Sadobn so i wońnom nuts, ale njetrjehi do fararjez bydlenja ale do bydlenja tukhwilneho podružika. Nadobo tuton domoj pschindze a mjes nim a nutslamarjom, kiž mjejsche revolver, nastu bėdzenja, i kotrejez nutslamar wuczekny. Tola podružnik, kiž so i kołom a i pomocnikami sa nim puščez, jeho sažo po puczu i kołom setka a jim so poradzi, jeho sajecz. Nětk czała w Lubiju na řudjenje. Nadzijomnje tež jeho towaršchow hiščez lepja. Kaž řknyšimy, řu tuczi komplizojo wotpohladu tež na druge fary mēli a tež řpntali, řo sadobncz. W hornich němstich wořadach je řo jim wotpohlad i džela radził, i džela pak tež niz. Ğacž řu to wřchudžom jeni a řami byli, nadzijomnje pschepytowanje rosjařni.

S Malešhez. Naschej wořadneje řiřhe i czi j a n i k e i ř o n s k e j ř k u ř b j e bė spořczene řańdženu njedzeli 25lėtne wobřacze wořwjeczicž. Dopolńnja femiši pobnyřhi, hđez řo na Eswjatu Trojizu řłowo wo řdzerženju řichi Ğnjewnym mjenje a w jednořczi pschipowėdasche, popońdnju w paczerřkej řurli w pschitomnořczi wokrjeņneje wodzerki řarařki **S s y - ř o r i n e j e** i Budnyřhina řwjatocznu hodžinu wotmė. S řerluřchemi a Bořim řłowom i džakowneho 95. psalma a pschizł. **Sal. 31** a modlitwu pořbėhńjenu řhromadziřnu řarařka jako 25lėtna wodzerka pořtrowi, na to řurator řarař **M i k e l a** rosprawu wo 25 lėtach řkuttowanja a nasřonjenjom poda, kiž bėřche řam wřche řobu nawėdžił, rosłozuju, řajke wořebitořcze a wobczejnořcze je řjednoczenřstwo řonow w řerbskej ludnořczi na wřny w bėhu lėt mēlo. Deklamaziji, tež řerbska, řo poda, řaž řo wot duchowneho tež řerbski pořtrow wupraji. Na to wokrjeņna wodzerka poczeřczowaze wopiřmo na 7 wot řpoczatka řonřkemu towarřtwu („řkuzbje“) pschizłuřchaze řony, tež czeķnej brořhi řa wodzerku a řejnu řastupjerku i pschihodnym pořtrowom wot řrajneho wjedniřtwa pschepoda. W řchczėpanez hořczenzu řo i Bořa řjenje radženy řwjedžen řichi wjeķolej řabawje dořwjeczzi, tež džak řa wřchu pschipomoz pōdla a řa pohořczenje řo wupraji. Ğnjew řurkwje wořbož towarřtwa dale w nētcziřchim czařu wojowanja i bohatej mozu a řwojim řohnowanjom.

S zylcho řwėta. Šchtō chynł prajicz, řchto wřcho řo hiščez řacž po Eswjatkach, hđnyž tute rynczki cziřacze, njeřtanie!“ Tak bėřchmy řyđzenja tu pod tutym napiřmom řobu napiřali. A tak řcze dnrbjeli, tute rynczki cziřajo, myřlicž na to wřcho, řchtož bė řo mjes Eswjatkami a njedzeli Eswj. Trojizy řtało! Ğenož jene mjeno řřebamy tu řtajicz: **Reinsdorf.** Ğdnyž tute rynczki cziřacze, dnrbjachu 58 morwnych pokhowacz. — abo řnadž hiščez wjazny — kotřiz pschi řalořtnym ros- buchnjenju řiwjenje řhubichu. A nimale 100 řranjenych je nimo toho w řhorownjach! Wutoru popońdnju bė wulka pohřebna a wopominanřka řwjatocznořcž, kotruž řyřu lud řobu řwjeczjeřche. Ğak bliřko je nam řmjercž! A řažo: Ğak njemōzni řu tež cřłowjeķojo tutoho 20. lėřtotka pschi wřchej wuczenořczi a mudrořczi a wuřtojnořczi psched mozami pschirody! A řunje tohodla řažo: Ğak wuřhowany a řak w do- brym mērie je řon, kotryž w řchescziřanřkej wērie namaka wuřhow w Bořy, w Bořy, w kotrehož mořny je wřchitko, do- puřczenje a řwarnowanje, řkřořtanie a wobřnadženje. So by tuto řnyřhne podeńdženje w **Reinsdorfje** pola **Witten-**

berga tola było řaž nařtorř i řhromadnemu řarowanju, řak tež nařtorř, řo řo lud bōle a bōle dowēri do Bořeje mořny, řo lud bōle a bōle wēri do wēry, kotraž je řiwe řjednoczenřstwo i Bohom w Ğhryřtuřku Ğesuzku. Wono mohło řnadž bōry psche czeķzo bycz, wobřtacž a wořtacž w tutym czařu a w tym, řchtož i nim pschindze, abo wono mohło tež lořny psche pořdze bycz. — Ğěřchto wo cřłowřkej njemořny psched mozami pschirody a wo řnyř mozach řmy tež my we Ğuřizny řunje w tutnyř pokwjatkwownych dnjach řhonili, řaj řaczuli. Se wřchėř kon- cziř pschihadžachu powēřcz, řo je pschedewřchėm wihor řelko řchřody nacziřnił na twarjenjach a řchtomach, na řukach a w řahrodach. Eřmy my i tutej řwojeje njemořny tohodla i tomu řhwatali, kotryž ma wřchitku mōz? Ğaj, řmy řo my je wřchėm, řchtož nařche je, do jeho mořny dali, pořni dowēry, pořni džeczazeje dowēry? Abo njedořaha to řajki pohoř? Abo nē, řepje! Ğajkeho pohořa, řajkeho řchwihanja njednr- bjało dořyła řreba bycz! Ğjeczeņnje a njewabi dha nař Ğhryřtuřkowa lubořcz řak, řo řinař njechamy a njemōřemy, řacž řo Bohu w džeczazei lubořcz dowēricž? — A řchtož tu wihor, to bė na druhich mēřtnach njewjedro a řliwł a řrupny ředžechmy njedzeli rano psches řrajinu i poknořny wot **Wul-** řeho řajna a wohladachmy tam řita, kotrež bėřhu řrupny řyřle řbile. Tu řokmi řo na nasřich řonach wřcho řak řjenje. Ğje- dnrbi nař to tež džakownořcž i tomu nawabicz, řo řo modli- my, řo řo džakujemy, řo prořny, řo řo dowēřamy? Dnrbi! — A niz mjenje to řpōřnacze, řo podeńdženja řenje po řenym njepřchindu, ale řich pschezo wjele — po řerijach, řaž řižo řy- đzenja řekasche. Pohladachmy do jeneje i nowinow. Tam řnyřdom powēřcz pschi powēřczzi wo řrařchnych podeńdženjach na řraju, w powēřřje, na morju w řenym řynku. W **Londonje** řajėdze řpēřchnił do drugeho řpēřchnika: 14 morwnych. W **Frank-** rowřkej řrařy řėtadko do řtopa: 1 morwny, 4 řranjeni. Řichi řriřohach řanadiřkeje dwaj parnikaj do řo řrařřchtaj. Ğřjo řu řhubjeni. Wřetřhi i parnikow řtorczzi nimo toho bōryř potom na dnjo morja a wořta řřjazny. — Na řraju, na morju, w powēřřje — wřchudžom ma Bořa řuka řwoju mōz. Tuž řo, njech řmy hđez řmy, tutej ruzny Bořej dowēřmy! — S řenym řłowom to wřcho řeka: **Budžmy řchescziřjenje, — řchescziřjenje** i wutrobu, i ertom, i řuku, i řyřnym řadzerženjom!

Na pucz.

Duzny po puczu řny! Duzny popuczu — niz nēhđze řařy- dlenn, niz tež, byřnjež řrōd czi twjerdy był twōj dom. Duzny po puczu řny! Ğdze duzny? — Ğaj: Ğdze duzny? Wēřch jo řny? **S s y** řebi tole rosmyřłowak? Ğutřje je řana! Wotmořwy dořcz w tym řižo. Rospominaj i tomu nařch řerluřch. — Duzny po puczu řny! Ğdze řny duzny? Eřyno na řukach — prořdne řuki! Řelko to wotmořwy! Řōđda pořyřczena trawiczka, řōđda řwajdnjena řwėřka tuta wotmořwa na tuto prařchenje, — na tuto prařchenje, kotrež je „to“ prařchenje, kotrež je na wřchėm pořledku to prařchenje wřchėř prařchenjom!

— **Wiřtowanje.** Ğnj. 2.: Ğajwutrobnřski džak. Wřeķelu řo řtajnje na **Walschich** nařtawřach a řich wjele řo mnu. Tež řon řas řcze wuprajiřka, řchtož je wuprajicz řak nuřne. — A to řanne wurunamoj řak pak řas w **Drjeđđžanach** pak tu we **Ğuřizny** — řnadž na řłownej řchadžowanzy. Wjele dobreho.

Redaktor.

Sa 2. p. Tr.: **W. we W.** — Sa 3. p.: **T, w B,**